

Celaena kráčela po mramorem vykládané chodbě a šaty za ní vlály jako fialovobílá vlna. Chaol šel vedle ní s rukou na jílci meče.

„Je v téhle chodbě něco zajímavého?“

„Co bys ještě chtěla vidět? Prošli jsme všechny tři zahrady, taneční sály, nejstarší komnaty a nejkrásnější vyhlídky, které kamenný hrad nabízí. Do skleněné části hradu odmítáš jít, takže toho moc nezbyvá.“

Celaena si založila ruce na hrudi. Dokázala ho přesvědčit, aby ji provedl, když předstírala, že se jinak unudí k smrti – ale ve skutečnosti využila každý okamžik k tomu, aby vymyslela tucet plánů, jak utéct ze svých komnat. Hrad byl starý a většina chodeb a schodišť nikam nevedla. Útěk by vyžadoval notnou dávku přemýšlení. Co jiného však měla dělat, když zítra mělo být zahájeno klání? Jak lépe se připravit na možnou pohromu?

„Nechápu, proč odmítáš vstoupit do skleněných poschodí,“ pokračoval. „Vnitřní části hradů se v ničem neliší. Ani bys nevěděla, že jsi uvnitř skleněného, dokud by ti to někdo neřekl nebo bys nevyhlédla z okna.“

„Jenom hlupák by chodil v domě vystavěném ze skla.“

„Je pevné jako ocel a kámen.“

„Ano, dokud někdo příliš těžký nevejde dovnitř a nezřítí se s ním.“

„To je nemožné.“

Představa, že by stála na skleněných podlahách, ji znepokojovala. „Není tu nějaký zvěřinec nebo knihovna, které bychom si mohli prohlédnout?“ Minuli zavřené dveře, zpoza nichž k nim dolehl melodický hlas spolu s něžným brnkáním harfy. „Co je tady?“

„Křídlo královniny družiny.“ Kapitán ji chytil za paži a táhl ji dál chodbou.

„Královniny Georginy?“ Copak neměl nejmenší tušení, co všechno jí prozrazuje? Možná si skutečně myslel, že nepředstavuje hrozbu. Celaena měla co dělat, aby nedala najevo dotčení.

„Ano, královniny Georginy.“

„Je mladší princ doma?“

„Hollin? Ten je ve škole.“

„A je stejně hezký jako jeho bratr?“ zeptala se Celaena a potutelně se pousmála, když Chaol ztuhl.

Bylo všeobecně známé, že desetiletý princ je skrz naskrz zkažený a rozmazlený, a Celaena si vzpomněla na skandál, který propukl pár měsíců před jejím dopadením. Hollin Havilliard jednou zjistil, že mu připálili kaši, a ztloukl jednu ze svých služek tak hrozně, že to nešlo utajit. Rodina té ženy dostala odškodné a mladý princ byl poslán do školy v horách. Samozřejmě se to rozkřiklo a královna Georgina se celý měsíc odmítala objevit u dvora.

„Hollin musí do slávy svého rodu ještě dorůst,“ zabručel Chaol a Celaena ho následovala, zatímco hlasy dvorních dam utichaly za jejich zády. Chvilí byli oba zticha, než se nedaleko ozvalo hlasité zadunění a po něm další.

„Co je to za příšerný hluk?“ zeptala se Celaena a kapitán ji provedl skleněnými dveřmi. Když vkročili do zahrady, ukázal nahoru.

„Zvonce,“ řekl a oči mu pobaveně zaplály, když hodiny dokončily svůj válečný ryk. Celaena nikdy takto zblízka zvony neslyšela.

V zahradě se tyčila věž z inkoustově černého kamene. Nad každým ze čtyř ciferníků seděly dva chrliče s roztaženými křídly, připravené dát se v let, a bezhlasně řvaly na lidi procházející dole.

„To je ale obludnost,“ špitla Celaena. Čísla vypadala na běloskvoucím povrchu ciferníku jako válečná barva a ručičky připomínaly meče, když protínaly vzduch.

„Jako malý jsem si netroufal k nim přijít,“ přiznal se Chaol.

„Něco takového by jeden čekal před branami Sudby, ne v zahradě. Jak jsou staré?“

„Král je nechal postavit někdy kolem Dorianova narození.“

„Král?“

Chaol přikývl.

„Proč by stavěl takovou úděsnou věc?“

„Pojď,“ pobídl ji. Její otázky si nevšímal a otočil se. „Jdeme dál.“

Celaena si hodiny ještě chvilku prohlížela. Tlustý dráp chrliče mířil přímo na ni. Přísahala by, že se jeho tlama rozevřela ještě víc. Když se vydala za Chaolem, povšimla si jedné dlaždice na chodníku. „Co je to?“

Kapitán se zastavil. „Co je co?“

Ukázala na znamení vyryté do dlažby. Byl to kruh se svislou čarou uprostřed, která přesahovala obvod. Oba její konce byly zahnuté, jeden mířil dolů a druhý nahoru. „Co je ta značka tady na chodníku?“

Chaol dlaždici obešel a zastavil se vedle Celaeny. „To netuším.“

Celaena si znovu prohlédla chrlič. „Ta socha na to ukazuje. Co ten symbol znamená?“

„Znamená, že marníš můj čas,“ odpověděl Chaol. „Asi to mají být ozdobné sluneční hodiny.“

„Jsou tu ještě jiné značky?“

„Když po nich budeš pátrat, určitě nějaké najdeš.“

Celaena se nechala odvést pryč ze zahrady a ze stínu zvonice do mramorových chodeb hradu. Ať se snažila, jak chtěla, nemohla se zbavit pocitu, že se na ni vytřeštěné oči chrličů neustále upírají.

Prošli kolem kuchyně, kde zazníval shluk výkřiků, stoupala tam oblaka moučného prachu a žhnul oheň. Pak vstoupili do dlouhé chodby, prázdné a až na ozvěnu jejich kroků tiché. Celaena se nenadále zastavila. „Co je *tohle*?“ vydechla a ukázala na dvacet stop vysoké dveře z dubového dřeva. Užasle hleděla na draky, kteří se z kamenné zdi zvedali po obou jejich stranách. Čtyřnozí draci – ne zákešní wyvernů se dvěma nohama jako ti v královském erbů.

„Knihovna,“ vysvětlil jí kapitán a to slovo bylo jako úder blesku.

„Opravdu?“ Celaena se podívala na železné kliky ve tvaru drápů. „Můžeme – smíme dovnitř?“

Kapitán stráží váhavě otevřel dveře. Když silou zatlačil na ohlazené dřevo, na zádech se mu pohnuly mohutné svaly. V porovnání

se sluncem zalitou chodbou se knihovna prostírající se před nimi zdála hrozivě temná. Když ovšem Celaena vstoupila dovnitř, spatřila svícny, černobílou mramorovou podlahu, velké mahagonové stoly s židlemi potaženými červeným sametem, dřímající oheň, mezi patra, můstky, žebříky, zábradlí a samozřejmě knihy – stovky, tisíce knih.

Celaena vstoupila do města vytvořeného z kůže a papíru. Položila si ruku na srdce. Ke všem dásům s únikovými cestami. „Nikdy jsem neviděla... kolik knih tu je?“

Chaol pokrčil rameny. „Když se to naposledy kdosi pokusil spočítat, bylo jich tak milion. Ale to bylo před dvěma sty lety. Řekl bych, že jich bude ještě víc. K tomu si přidej pověsti o druhé knihovně, která leží hluboko pod touto, v katakombách a tunelech.“

„Víc než milion? Milion *knih*?“ Její srdce poskočilo, roztačilo se a na tváři se jí objevil úsměv. „Umřela bych, než bych stihla přečíst jenom půlku!“

„Ty ráda čteš?“

Celaena zvedla obočí. „Ty ne?“ Nečekala na odpověď, vydala se dál do knihovny a táhla za sebou po zemi vlečku šatů. Přistoupila k polici a přečetla si názvy knih. Žádný jí nic neříkal.

Se spokojeným úsměvem se otočila. Přecházela po hlavním podlaží a přejížděla rukou po zaprášených knihách.

„Nevěděl jsem, že vrazi rádi čtou,“ zavolal Chaol. Kdyby teď měla umřít, zemřela by na vrcholu blaha. „Říkala jsi, že jsi z Terrasenu. Navštívila jsi někdy Velkou orynthskou knihovnu? Lidé tvrdí, že je dvakrát tak velká jako tato. Prý v ní bývaly uloženy veškeré vědomosti světa.“

Celaena se otočila od police knih, které si právě prohlížela. „Byla jsem tam,“ připustila, „když jsem byla ještě malá. Ale nenechali mě ji prozkoumat – učení mistři se hrozně báli, že zničím nějaký vzácný rukopis.“ Od té doby se do knihovny nevrátila – a v duchu se ptala, kolik svazků nevyčíslitelné ceny bylo zničeno králem Adarlanu, když postavil magii mimo zákon. Podle toho, jak Chaol s náznakem smutku vyslovil „bývaly“, předpokládala, že mnoho knih bylo ztraceno. Nějaká část její duše se však opájela nadějí, že učení mistři tajně přenesli řadu

cenných knih do bezpečí – že když byla královská rodina povražděna a král Adarlanu vpadl do země, ti zkostnatělí staří muži měli dost rozumu na to, aby začali ukrývat poznatky a moudrost nashromážděné během dvou tisíc let.

V její duši se rozevřela mrtvolná prázdnota. Raději zkusila změnit téma: „Kde je dnes tvůj doprovod?“

„Stráže v knihovně jsou k ničemu.“ V tom se nemohl víc myslit! Knihovny byly plné myšlenek – možná nejnebezpečnějších a nejmocnějších ze všech zbraní.

„Myslela jsem tím tvé vznešené společníky.“

Chaol se opřel o stůl s rukou stále položenou na rukojeti meče. Aspoň někdo si uvědomoval, že jsou spolu v knihovně sami. „Obávám se, že se četba právě neteší velké oblibě.“

„Ach tak. Aspoň zbyde víc knih pro mě.“

„Pro tebe? Ty knihy patří králi.“

„Je to přece knihovna.“

„A ta je královým majetkem. Nejsi šlechtické krve, takže potřebuješ povolení od krále nebo prince.“

„Dost pochybuji, že by si některý z nich všiml, že odtud zmizelo pár knih.“

Chaol si povzdechl. „Už je pozdě a já mám hlad.“

„A?“ opáčila Celaena. Chaol zavrčel a doslova ji z knihovny vyvlekl.

Po osamělé večeři, při níž zvažovala všechny možné trasy útěku a jak by si mohla vyrobit zbraně, Celaena začala procházet komnatami. Kde drží ostatní účastníky klání? Mají přístup ke knihám, kdyby po nich zatoužili?

Nakonec se svezla do křesla. Byla unavená, ale slunce teprve zapadlo. Namísto čtení by třeba mohla zkusit zahrát na klavír, ale... už nehrála tak dlouho a nebyla si jistá, jestli by snesla poslouchat svou škobrtavou nemotornou hru. Přejela prstem po fuchsiovém vzoru na hedvábných šatech. Když pomyslela na všechny ty knihy, které nikdo nečte.

Vtom jí hlavou probleskl nápad. Vyskočila z křesla, posadila se ke stolu a popadla pergamen. Pokud kapitán Westfall trval na protokolu, tak mu ho dopřeje vrchovatou měrou. Namočila skleněné pero do kalamáře a zastavila se s ním nad listem.

Bylo tak nezvyklé držet v ruce pero! Nejdřív opisovala tvar písmen ve vzduchu. Nebylo možné, aby zapomněla psát. Její prsty se nejistě pohybovaly, když se pero dotklo pergamenu, ale opatrně napsala své jméno a potom abecedu. Zopakovala to třikrát. Písmena nepůsobila rovnoměrně, ale věděla, že to zvládne. Vytáhla další list a dala se do psaní.

Vaše Veličenstvo,

bylo mi sděleno, že Vaše knihovna není knihovnou, nýbrž spíše soukromou sbírkou, kterou můžete užívat pouze Vy a Váš velevážený otec. Vzhledem k tomu, že řada z milionu zde uložených knih se zdá nevyužívána, musím Vás snažně požádat o svolení několik si jich vypůjčit, aby se jim dostalo zasloužené pozornosti. Jelikož se mi nedostává společnosti, ni zábavy, toto laskavé gesto je tím nejmenším, co by osoba Vašeho významu mohla ve své velkodušnosti prokázat nízké, ubohé chuděře, jako jsem já.

*Vaše nejoddanější
Celaena Sarothien*

Celaena si se zářivým úsměvem přečetla svůj list, předala ho nejmi-
leji působící služce, kterou dokázala najít, a zdůraznila, aby ho ihned
předala korunnému princí. Když se žena za půl hodiny vrátila s hroma-
dou knih pod paží, Celaena přelétla očima vzkaz položený na vrcholu
kožených svazků a dala se do smíchu.

*Nejoddanější z mých vražedkyň,
zasílám Ti sedmero knih z mé osobní knihovny, jež jsem v nedávné době
přečetl a velice si oblíbil. Máš samozřejmě dovoleno přečíst si tolik knih
z knihovny, kolik si přeješ, avšak poroučím Ti přečíst si pouze tyto, abychom si
o nich mohli pohovořit. Slibuji, že nejsou nudné, neboť nemám sklon vyřezávat
nad stránkami plovnými nermyslí a přebujelých frází, ačkoli Ty třebaš vyhledávat
díla autorů, jež o sobě mají přehnané mínění.*

*S vrhelnými pozdravy
Dorian Flavilliard*